

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν νύκτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 5^{ης} /18^{ης} Ἀπριλίου 2013, ἔλαβε χώραν εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἡ κατανυκτική καί μεγαλοπρεπῆς τελετή τοῦ Ἐπιταφίου, ὡς ἀνάμνησις τῆς θεοσώμου Ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῆς τελετῆς ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί αὐτῶν ἐξ ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ράσκας καί Πρίσζρης κ. Θεοδοσίου, παρεπιδημοῦντος ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Σερβίας, τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σιεμιατίτσε κ. Γεωργίου, παρεπιδημοῦντος ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί ἱερέων παρεπιδημούντων ἐξ ἄλλων Ἐκκλησιῶν καί ἱεροδιακόνων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη καί τοῦ πρώην Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰορδανίαν κ. Ἡρακλέους Ἀστεριάδη, τοῦ κ. Πέτρου Παναγιωτοπούλου πρώην Γενικοῦ Προξένου εἰς τά Ἱεροσόλυμα, προσευχομένου πολλοῦ λαοῦ, Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων, Κυπρίων καί ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου μετά τῆς χορωδίας αὐτοῦ.

Ἡ κατανυκτική τελετή τοῦ Ἐπιταφίου περιέλαβε τόν Κανόνα «Κύματι θαλάσσης» τήν περιοδείαν ἀνά τά προσκυνήματα ἐν λιτανείᾳ μέ ἄνοδον ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ἀνάγνωσιν τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς Σταυρώσεως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καί περιφοράν τρίς πέριξ τῆς Ἀποκαθλώσεως μετά τοῦ εἰλητοῦ καί τῆς ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀποκαθλώσεως ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῆς Ἀγίας Ἀποκαθλώσεως, τήν περιφοράν πέριξ τοῦ Παναγίου Τάφου τρίς καί τὰς τρεῖς στάσεις τῶν Ἑγκωμίων «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ , «Ἄξιόν ἐστιν» καί «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι».

Τόν λόγον τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα

Πατριάρχα Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλε,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Εὐλαβεῖς ἱερεῖς,

Εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Δίκην μυροφόρων γυναικῶν καί Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καί Νικοδήμου τῶν κρυφῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, τελοῦμεν σήμερον τήν σεμνήν, κατανυκτικήν καί μεγαλοπρεπῆ ταύτην τελετὴν τοῦ Ἐπιταφίου εἰς ἀνάμνησιν τῆς θεοσώμου ταφῆς τοῦ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου ἐνανθρωπήσαντος, σταυρωθέντος καί ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τελοῦντες τὴν τελετὴν ταύτην ἀναμιμνησκομέθα εὐγνωμόνως τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἀναμιμνησκομέθα ὅτι ὁ Θεός ἡμῶν ἐν τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία Αὐτοῦ ἀπέστειλε ἐξ οὐρανοῦ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ καὶ ἐνηνθρώπησε, ἔλαβε ψυχὴν, σὰρκα καὶ ὅσῃ ὡς ἄνθρωπος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐτέχθη κατὰ σὰρκα ἐξ αὐτῆς. Τοῦτο ὅλον γέγονεν, ἵνα ὁ Θεός ἐλευθερώσῃ τὸν Ἀδάμ ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς παρακοῆς καὶ τῆς πτώσεως Αὐτοῦ. Ὁ Θεός Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ τῷ Μονογενεῖ προσέλαβε ἐκ νέου τὸν ἄνθρωπον. Τὸν προσληφθέντα ἄνθρωπον ὁ Χριστός μετὰ τῆς θείας ὑποστάσεως Αὐτοῦ ἀσυγχύτως ἥνωσεν.

Τό ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐνεργηθέν μυστήριον τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἑναρξιν μιᾶς νέας περιόδου διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐγκαινιάζει ἕνα νέον ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν. Συνιστᾷ τὴν ἑλευσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν. Ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος συμφώνως πρὸς τὴν ἀδιάψευστον Αὐτοῦ μαρτυρίαν εἶναι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ, φέρει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν. Εἶναι οὗτος ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν. Εἶναι ὁ ἐνεργῶν καὶ γράφων τὴν Καινὴν, τὴν νέαν διαθήκην τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

Πολλαπλᾷ εἶναι τὰ σημεῖα τὰ μαρτυροῦντα τὴν ἐγγίσασαν τοῖς ἀνθρώποις βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα εἶναι θαυμαστά καὶ ἐξαίσια θεανθρώπινα γεγονότα τελούμενα ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος Ἰησοῦ Χριστός ὁ Ναζωραῖος συνανεστράφη τοὺς ἀνθρώπους, ἐδίδαξε αὐτοὺς διδάγματα ἀληθείας, ζωῆς καὶ σωτηρίας. Ὡς τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος συνεπάθησε τοὺς ἀνθρώπους, ὅσον οὐδεὶς οὐδέποτε. Ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε, νεκροὺς ἀνέστησε, ἀμαρτωλοὺς συνεχώρησε καὶ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀμαρτωλότητος καὶ διαφθορᾶς αὐτῶν ἀνέσυρε καὶ εἰς ἀρετῶν περιωπὴν ἀνεβίβασε. Πεινῶντας ἐξέθρεψε, τὴν ἀγάπην ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ὡς πλήρωμα τοῦ νόμου ἐδίδαξε καὶ ἐφήρμοσε. Εἰρήνην καὶ συνδιαλλαγὴν ἐκήρυξε τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς. Τὸν ἄνθρωπον ὥρισεν ὡς κύριον τοῦ Σαββάτου καὶ ἐκ τῆς δουλείας καὶ τῆς κατάρας τοῦ νόμου ἠλευθέρωσε.

Εἰς τὴν βασιλείαν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἐκάλεσεν ὁ Χριστός συνεργούς καὶ μετόχους διὰ τῆς μετανοίας ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τὸν λαόν Αὐτοῦ τὸν περιούσιον πρῶτον καὶ ἔπειτα ὅλα τὰ ἔθνη. Τὴν διδασκαλίαν Αὐτοῦ παρέδωκεν εἰς τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὅποια ἠκολούθησαν Αὐτόν μετ' ἐμπιστοσύνης ὡς καλὸν ποιμένα. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως ἐμύησεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ τοὺς δώδεκα μαθητάς Αὐτοῦ. Τούτους Ἐκεῖνος ἐξέλεξε καὶ οὗτοι, ἁλιεῖς ὄντες, ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἠκολούθησαν Αὐτόν.

Τό ὕψος καὶ βάθος τῆς θείας Αὐτοῦ διδασκαλίας οἱ ὀλίγοι ἐκλεκτοὶ κατενόησαν καὶ Αὐτόν πιστῶς ἠκολούθησαν. Οἱ πολλοὶ ὅμως κλητοὶ τοῦτο παρηνόησαν. Τὸν εὐεργέτην ὡς ἀλλοιοῦντα τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ἀλλάζοντα τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ καὶ ὡς κακοποιὸν κατηγορήσαν καὶ διέβαλον καὶ ὡς ἔσχατον κακοῦργον εἰς θάνατον κατεδίκασαν. Ἀντὶ τῆς χάριτος τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας, προετίμησαν τὴν δουλείαν εἰς τό γράμμα τοῦ νόμου. Ὁ χῶρος τοῦ Πραιτωρίου καὶ τοῦ ἑναντι ἡμῶν Φρικτοῦ Γολγοθᾶ ἔγιναν οἱ μάρτυρες τοῦ ἀποκορυφώματος τῆς ἀνθρωπίνης ὕβρεως, εἰρωνείας καὶ λοιδορίας τοῦ ἀνθρώπου ἑναντι Αὐτοῦ τοῦ Κτίστου. «Προφήτευσον Χριστέ, τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε». «Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι». «Εἰ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐστὶ, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν Αὐτῷ». Λόγοι ἐκφράσεως τῆς ἐλλιποῦς πίστεως, τῆς ἀναζητοῦσης στηρίγματα εἰς τό θαῦμα.

Τὴν ἀδικίαν ταύτην τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ ὁ Θεός Πατὴρ διὰ τὴν

σωτηρίαν αὐτῶν ὠκονόμησε. Τόν θάνατον τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ἔδωσεν ὡς λύτρον διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ ἐξηγόρασεν ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς κατάρας τοῦ νόμου. Διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ ἐπεριποιήσατο τὴν ἐκκλησίαν. Ἔθεσε τὸ θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Διὰ τοῦ σταυροῦ κατῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην καὶ εἰς τοὺς ἐν Ἄδῃ ἐκήρυξε τὴν μετάνοιαν. Διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ ἐνίκησε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν τριήμερος ἀνέστη καὶ τὴν προσληφθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν Αὐτοῦ συνανέστησε. Διὰ τῶν παθημάτων Αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν δόξαν Αὐτοῦ. Ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐκάθισε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡμῶν τεθεωμένην ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καὶ ἔπεμψε παρὰ τοῦ Πατρὸς τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον ἐπὶ τοὺς ἀγίους Αὐτοῦ μαθητὰς καὶ ἀποστόλους καὶ ἀνωκοδόμησεν ὡς σῶμα Αὐτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐστερέωσε αὐτήν, ὥστε πύλαι ἄδου νὰ μὴ δύνωνται νὰ κατισχύσωσιν αὐτῆς ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Εἰς τὸ σῶμα τοῦτο τὸ ἅγιον τῆς Ἐκκλησίας ἐνεγράφησαν ὡς πρῶτα μέλη οἱ τὸ πρῶτον πιστεύσαντες εἰς τὸ κήρυγμα τῶν φωτισθέντων ἀποστόλων καὶ σχηματίσαντες τὸ πρῶτον λῆμμα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης Σιών τῆς Ἀγίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὅλης. Οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ ἐθνῶν, οἱ ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης παροικοῦντες τὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρῆτες καὶ Ἄραβες.

Οἱ λαοὶ αὐτοί, οἱ ἔχοντες Ἑλληνικὴν τὴν καταγωγὴν ἢ ὄντες Ἕλληνες ὡς Ἑλληνικῆς παιδείας, ἀπετέλεσαν τὰ ἔθνη, κατὰ τὸ «καλέσω μου τὰ ἔθνη, κάκεινὰ με δοξάσουσι», τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν ἀποστόλων ἀπέθανον διὰ τὴν Σισύφειον ἀναζήτησιν τῆς φιλοσοφίας, ἐγκατέλειψαν τὸ μυθολογικὸν φανταστικὸν δωδεκάθεον καὶ ἐπεγράφησαν Χριστῷ τῷ Ναζωραίῳ. Ἔθεσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ τὰ ὄντως διαχρονικὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναζητήσεως αὐτῶν. Προσέγραψαν ἑαυτοὺς Χριστῷ τῷ Ναζωραίῳ κληθέντες Ῥωμαῖοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ ἐντεῦθεν. Διὰ τῆς διδασκαλίας Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ὄντως συνεπλήρωσαν τὰ ἐλλείποντα αὐτοῦς. Ἐδημιούργησαν τὴν κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίαν τῶν μεγάλων Ἑλλήνων Πατέρων. Ἀγίων Χυσοστόμου, Βασιλείου, Γρηγορίου, Φωτίου, Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ πλειάδος ἄλλων. Διετήρησαν τὰ μνημεῖα τῆς τέχνης αὐτῶν ὡς τοῦ Παρθενῶνος ὡς ἀνώτατα κλασσικὰ δημιουργήματα τοῦ ἀτελοῦς ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἐδημιούργησαν ὅμως νέους Παρθενῶνας, ὡς τοῦ Ναοῦ τούτου τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ, τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ τῶν εἰκονογραφιῶν αὐτῶν ὡς δημιουργήματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, συμπεπληρωμένου πλέον καὶ πεφωτισμένου ἐκ τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τῆς Πεντηκοστῆς.

Τὴν διπλὴν ταύτην ταυτότητα ἡμῶν, αὐτῆς τῆς ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίας, προσγραφείσης τῷ Χριστῷ, αὐξηθείσης καὶ ὁλοκληρωθείσης διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως, καλούμεθα ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ νὰ ἐστερνιζώμεθα, προκειμένου νὰ ζωοποιώμεθα καὶ προιστάμεθα δημιουργικῶς ἔργων ἀγαθῶν μὴ ἀφομοιούμενοι καὶ συσχηματιζόμενοι τῷ πνεύματι τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ προωθοῦντος τὴν ἀπρόσωπον παγκοσμιοποίησιν, ἀλλὰ ἐπιζῶντες ἐλεύθεροι, διατηροῦντες τὴν χριστιανικὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν παράδοσιν καὶ ταυτότητα καὶ μεταδίδοντες καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη, μετὰ τῶν ὁποίων συνεργαζόμεθα καὶ συναγωνιζόμεθα τὰς ζωογόνους ἀξίας αὐτῆς.

Τὴν κλῆσιν ταύτην τῶν Ῥωμαίων ὀρθοδόξων τηροῦσα ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἀνά τοὺς αἰῶνας, ὑποδέχεται ὑμᾶς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς, θεωροῦσα ὑμᾶς ὡς

ποίμνιον αὐτῆς κατὰ τάς ἁγίας ἡμέρας ταύτας καί δέεται ἀπό τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου διά παντός ὑπέρ ὑγιείας ὑμῶν, ζωῆς, εἰρήνης, εὐημερίας καί σωτηρίας. Γένοιτο.

Μετά τὰ Εὐλογητάρια, τοὺς Αἵνους, τὴν Δοξολογίαν καί τό «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ» ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί τὰ ἀναγνώσματα, ἐγένετο ἡ Ἀπόλυσις καί ἡ Ἄνοδος εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἡ κατανυκτικὴ αὕτη ἀκολουθία ἐτελέσθη μέ τάξιν καί ἀρμονίαν, παρά τό προκεχωρημένον τῆς ὥρας καί ἐπερατώθη τὴν 3.00 πρωϊνὴν ὥραν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

<http://youtu.be/nxw1zdEf2e8>

<http://youtu.be/bP78M8mmAzs>

<http://youtu.be/3hCP8-0uA8k>

